

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Στό τέμα της πόλεως και στό κέντρο μιας μικρής πλατείας είχαν τό σπιτάκι τους ό ζ. Διονύσιος Λακόμλ και ή αδελφή του 'Ερριέτα. Είχανε μείνει ν' οί δυό τους άγαμοί, επειδή φοβόντουσαν τόν έρωτα με τά βίαια και τις σκοτεινές του. 'Ο ζ. Διονύσιος είχε και μικροεσοδήματα και είττανε, ταυτοχρόνως, έπιμελητής της βιβλιοθήκης της πόλεως, από άγάπη προς τά σπάνια βιβλία.

'Η δίσ 'Ερριέτα συνήθισε από είκοσι έτών στην ιδέα πώς θα μείνη γεροντοκόρη και πως ό μοναδικός της προορισμός θα είττανε νά περιποιείται τόν άδελφό της. Χωρίς όνειρα, χωρίς αισθηματικές ή σαρκικές συγνήσεις, θρησικά και φιλεύσπλαγχνη, ευτυχομένη άπ' τή ζωή της, προσέχοντας πολύ τούς τύπους, μονάχα τό Διονύσιο άγαπούσε στον κόσμο... 'Εξείνη, άτομικός, δεν είχε καμιά ξεχωριστή προτίμηση. Δέ σνοχιζότανε καθόλου άν τά νεύατα της είχαν περάσει ή, ωλλάγιστο, πώς επρόκειτο νά περάσουν και νά τή βρουνε τά γεράματα. Τό ήξερε και είχε καλοφτιαγμένο σωμα, προσωπο κανονικό, λιγάκι μυστηριώδες με τήν παράξενη φλόγα τών ματιών—μά, τί σημασία μπορούσε νάχη αυτό ...

'Ενα βράδι, ό αδελφός της γύρισε σπίτι λιγάκι ταραγμένος. — 'Εχω νά σού αναγγείλω διάφορα όλοσδήποτε νέα. Είχα σήμερα γράμμα άπ' τόν Μπουράζ... ξέρεις... τόν πολιτικό, τόν παλιό σωμαδητή μου. Αναγκάζεται νά λείψει τρεις μήνες άπ' τή Γαλλία και με παρακαλεί, στό χρονικό αυτό διάστημα νά φιλοξενήσω τό γού του... Δέ θέλει νά τόν άφήσει στό Παρίσι μόνο, επειδή καθώς μου γράφει, έχει κάνει εκεί πολλά σκάνδαλα με τις κακές συναναστροφές που έμπελεξε... Δεν ξέρω τί νά κάνω... δηλαδή είμαι όποχρεωμένος νά κάνω τού φίλου μου αυτή τή χάρη, γιατί αυτός ένήργησε νά διορισθώ στη θέση τού έπιμελητού της βιβλιοθήκης... θα τόν φιλοξενήσουμε, λοιπόν, 'Ερριέτα μου, αυτόν τόν άιστο πύ, άν και ξέρω πόσο ή παρουσία του θα σέ στενοχωρήσει...

Μά ή 'Ερριέτα—πάντα πρόσχαρη και καλόβολη—δεν έδειξε καμιά δυσαρέσκεια. — Δεν πρέπει νά διατάξεις καθόλου. 'Εγώ πηγαίνω κιόλας νά έτοιμάσω τό πράσινο δωμάτιο.

'Ο «διεφθαρμένος» νέος έφτασε βατερ' από λίγες μέρες με δύο βαλίτσες. Είττανε μετριό άναστήματος, κομφορμισμένος, ευγενικός στους τρόπους, με προσωπο σάν χορτσιού, με ράθυμες και νοηλικές γνώσεις. 'Ο ζ. Διονύσιος δεν τού έδωσε καμιά σημασία, μά ή 'Ερριέτα δεν εύχαριστήθηκε καθόλου άπ' τήν παρουσία του : ή όλη του εμφάνιση δεν της ένέπνευσε, από τήν πρώτη στιγμή, έμπιστοσύνη.

'Αλλά ό 'Αντρέας Μπουράζ κατείχε τήν τέχνη νά κάνει όλο τόν κόσμο νά τόν αγαπάει. Και, άφοϋ τό είχε λάβει ήδη απόφαση πως θα μείνει κλεισμένος αυτό, σέ κείνη τήν περιορισμένη πόλη, τρεις όλοκληρους μήνες,είδε πως τό καλύτερο που είχε νά κάνει είττανε νάλοκτήσει τή συμπάθεια τών συγκατοίκων του. Και δεν άγρισε νά τό επιτύχη αυτό. Τόν ζ. Διονύσιο τόν καλόπιασε με τήν άγάπη που τού έδειχνε για τις σπάνιες έκδόσεις και τή διδα 'Ερριέτα τήν εγώητευσε με τή σοβαρή στάση του άπέναντί της. Δεν πέρασε πολύς καιρός και οί δυό αδελφοί είττανε κατενθουσιασμένοι με τόν 'Αντρέα. Τόν έβρισκαν πολύ έξυπνο, πολύ μορφωμένο, πολύ σοβαρό, πολύ μετρημένο—και άπορούσανε πως ό πατέρας του τούς έγγραφε τόσα κακά πράγματα γι' αυτόν.

'Η 'Ερριέτα ήταν ξεροφλαμμένη με τούς «καλούς τρόπους» τού νέου. Τόν έπερνε κάθε μέρα μαζί της και κάνανε μακρινούς περιπάτους στά περικόρια, τού άνοιγε τήν καρδιά της—και όσο περνούσαν οί έβδομάδες τόσο μεγάλωνε ή οικειότητα άναμεταξύ τών...

Τόν συνέστησε σ' όλα τά φιλικά της σπίτι, μά περαζότανε όταν τόν έβλεπε νά κουβεντιάζει πολύ με κορίτσια...

Μιά μέρα, κατά τά τέλη τού δευτέρου μινός της παραμονής του σπου ζ. Διονύσιου, ό 'Αντρέας πήγε νά έπισκεφθί κάποιον φίλο του, σέ μιά γειτονική πόλη. Θάλειπε όλοκληρη τή μέρα.

'Η 'Ερριέτα είττανε δίθυμη που έχασε τήν παρά τής. 'Εκανε ένα περιπάτο, μά χωρίς νά εύχαριστηθεί. Γύρισε σπίτι, έδωσε άνόρεχα κάποια διαταγή στην ύπηρεσία... 'Εξαφνα τής ήρθε ή έπιθυμία νά διαβάσει κάποιον μυθιστόρημα που τόφερε μαζί του άπ' τού Παρίσι ό 'Αντρέας και που τό είχε άρχισει πριν άπ' τις τρεις μέρες.

'Ανεβαίνει στό δωμάτιό του. Μπαίνει μέσα με συστολή. 'Η καρδιά της χτυπάει. 'Αναπνέει με ήδονή τό έλαφρό άρωμα που συ-

νήφιζε νά έχη ό νέος... Τό βιβλίο είταν άνοιχτό στό τραπέζι. Πλησιάζει, κάνει νά τό πάρη, μά βλέπει άνάμεσα στις σελίδες του ένα άρχιγμένο γράμμα, με τό χαρακτήρα τού 'Αντρέα. Τά πρώτα λόγια τής έκαναν τρομερή έντύπωση... 'Εκανε νά τό διπλώση και νά τό βάλη σέ μιάν άκρη, μά δέ πρόσεξε ν' άνθέξη στον πειρασμό και τό διάβασε όλο...

«'Αγαπημένη μου Σούζη,

«'Ελαβα με άπεριόγραπτη χαρά τό τελευταίο σου γράμμα, στό πόστ-ρεσάντ. Μη μου γράφεις τόσο συχνά, χρυσό μου, γιατί ίσως παραπέσει κανένα γράμμα σου. 'Ο πατέρας δέ γύρισε άκόμα, γιατί μόλις έπιστρέφει θα με ξαναπάρει μαζί του—και τότε, άγάπη μου, θα ξαναγρίσουμε τήν όμορφή ερωτική μας ζωή... 'Αχ ! πόσο λαχτήρισα νά βρεθώ στην άγκαλιά σου, άντι νά κάθισμε νά μουχλιάσω έδω... Δεν ξέρεις πόσο πλήττο σ'αυτή τήν έλθεινη πόλη και μ' αυτές τις δυό άρχαιολογίες...Και τό νοστιμότερο είνε που ή γεροντοκόρη, είνε έσοτημένη μαζί μου, ή ποίμια !... Δεν τολμάει βέβαια νά μου τό πει, μά τό καταλαβαίνω από τόν τρόπο που με κοιτάζει, που μου μιλάει... Συγνώμιμα μέχρι δακρύων όσο τήν βλέπω νά με περιβάλλει διά τών φροντίδων της !... Θεωρώ περιττό νά σοϋ πώ δεν πρέπει νά ζηλεύεις... Δεν έχω καμιά όρεξη νά βάλω... άρχαιολογικούς έρωτες... ν'αυτή τή γιγαμιά μου... 'Ενα μ'άφάνουν τά δρασερά και χαριτωμένα χορτσιάκια, νά σάν έσένα, μικρή μου Σούζη...»

'Η 'Ερριέτα έκλεισε τό βιβλίο, κίτηνη σάν τό λεμόνι. 'Η τερατόδης αλήθεια παρουσιαζότανε τότε μπροστά της και τήν ταράζει με τό καταθλιπτικό βάρος της.

Ναι, έλεγε αλήθεια αυτό τό παλιό παιδο, αυτός ό άγάριστος, ό αδιάντροπος, ό κινικός, ό διεφθαρμένος νέος...Είχε διαβάσει καθαρά στά τριόβια της ψυχής της, τήν κατάλαβε περισσότερο άπ' ό,τι είχε καταλάβει εκείνη τόν ίδιο της τόν εαυτό... Ναι, τόν αγαπούσε...

Κι 'έχυνε τώρα, ή ταλαίπωρη, φλογερά δάκρυα, δάκρυα τόνου, ταπεινώσεως, άπελπίσιας...

'Η 'Αγάπη, που τήν είχε άπορύει πάντα, τήν έξεδιείζετο σκληρά, αβάνθρωπα.

Τή στιγμή εκείνη, άκουσε τόν αδελφό της νά έπιτρέφει. 'Ετρεξε άμέσως κίωτο.

—'Ο 'Αντρέας πρέπει νά μίν ξαναπατήσει έδω τό ποδάρι του. —του είπε σάν τρολλή. Μη μου ζητάς νά σοϋ πώ τό γιατί...Νά μου φέθηδες κατά τρόπο άγενή...

— Τό περίεμο αυτό—είταν ή μόνη άπάντηση τού αδελφού της. —'Αχ αυτό τό Παρίσι, πώς διαφθείρει τούς νέους!... θα τού στείλω άμέσως τις άποσειές του.

'Η 'Ερριέτα πήγε τότε στό δωμάτιό της. Κλειδώθηκε μόνη, έβλεσε στό χροσβάτι της και ξεπάισε σ' αναφυλλητά. Και τώρα δεν έκλαγε από θυμό ή από άγανάκτηση, αλλά μονάχα γιατί θάφευγε ό 'Αντρέας, γιατί δέ θα ξαναβίλασε τ' άγαπημένο της παλιόπαιδο !...

Μετρφ. Ν. 'Αδάκρυτου.

ΑΣΤΕΙΑ

'Η κυρία. (στην καινούργια έπαρέοια ένθ της πληρώσει τό ποσό μηνιάτικο).— Μπαίβο, παιδί μου ! Είσαι τακτική, δουλέφτρα, νοικοκυριά και δεν κάνεις ζημιές. Τό μόνο που θάπρεπε νά περιορίσεις λιγάκι είνε τά ρούχα που δίνεις στην πλύστρα. 'Η κόρη μου, παιδί μου, αυτό τό μήνα έστειλε τρία κομπιναζόν, ένθ έσϋ έστειλε έξη. **'Η καμριέρα.**— Δεν φταίω έγώ κυρία. 'Ο φίλος της κόρης σας είνε στην Τράιπέζα, ένθ ό δικός μου είνε καρβουνιάρης !

'Ενας πμογιατζής είνε μάρτυς στό ειρηνοδικείο. 'Οταν σηκώνει τό χέρι του νά ορκιστεί είνε καρετί σχεδόν από τις λαδοκοιτίες. 'Ο Πρόεδρος τό προσέχει : — Μάρτυς, βγάλε τό γάντι σου. Και ό πμογιατζής : — Βάλτε τά γυαλιά σας, κύριε Πρόεδρε !...

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τό ύπ' αριθμόν 5 φύλλον τού «Μποκετόν» άντι δραχμών 10.

'Η 'Ερριέτα έπεσε σέ βαθεία μελαγχολία